

Hvis man ovre på omkostningssiden skal skrive plus frihedsstraf af så og så stor en længde til direktøren og til formanden for bestyrelsen, vil der i hvert fald ikke blive iværksat den form for produktion.

Helt, helt anderledes er det med fulderikkerne, der står nede i værtshuset på Istedgade og svinger højrehånden mod hinanden. Der er ikke mange af dem, der inde i deres omtågede hjerner ved eller tænker på eller lader sig motivere af, om de nu får tre måneders fængsel eller seks måneders fængsel, eller hvad de gør. Så langt tænker de ikke.

Dorte Bennedsen (S):

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg gerne sige, at det endnu en gang understreger, at hr. Helge Adam Møller ikke rigtig ved, hvad en voldsituation er, og hvad den kræver. Men bare den enkelte bemærkning, at voldshandlinger for den altovervejende dels vedkommende er affekt-handlinger. Miljølovsovertrædelser og forurening er planlagt, og det er bevidst. Det er en væsentlig forskel.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 65: Forslag til lov om forbud mod omskæring af kvinder.

Af Lene Espersen (KF), Jan Køpke Christensen (FP), Pia Kjærsgaard (DF) og Jacob Haugaard (UP).

(Fremsat 14/11 96. Første behandling 6/12 96. Betænkning 6/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Jonna Grønver (V):

I Danmark findes der regler og love for, hvordan dyr skal behandles, herunder love for, hvordan burhøns og tremmekalve osv. skal behandles. Vi har sågar forbud mod kupering af hundehaler. Små børn kan ligesom husdyr ikke forsvare sig selv, og disse bør derfor også beskyttes mod voksnes overgreb.

Jeg synes, det er på tide, at vi får sendt et klart og utvetydigt signal til herboende udlændinge, der har omskæring som tradition, om, at vi ikke vil finde os i det. Det kunne vi have gjort ved at stemme for dette lovforslag, så loven kom igennem, for her fremgår det klart, at man skal kunne straffes i hjemlandet for forbrydelser begået i udlandet uden hensyn til, om gerningen er forbudt i det land, hvor den begås.

I Sverige og Norge har man allerede vedtaget lignende love, hvoraf især den norske er særdeles vidtgående. Det kan altså lade sig gøre, når viljen er til stede. Det drejer sig om at sende så stærkt et signal, at ingen tør udføre eller få udført omskæring af små piger af frygt for konsekvenserne.

Hvis udlændinge rejser ud af Danmark med den hensigt bevidst at foretage en handling, som er ulovlig i Danmark, mener jeg, at grundlaget for deres opholdstilladelse her i landet må være væk. Det er grotesk, at somaliere flygter helt til Danmark for at få opholdstilladelse og beskyttelse og så rejser tilbage til Afrika for at kunne opretholde deres traditioner, som er ulovlige i Danmark, og derefter rejser tilbage til Danmark for at bosætte sig fast her.

Hvis det bliver en tradition, vil jeg sige, at det ikke bør kunne finde sted. Har de først valgt at flygte til Danmark, må de tage konsekvensen og være villige til at efterleve vores love. Udlændinge, som ikke ønsker at indordne sig under vores love, skal ikke kunne bosætte sig fast her.

Den danske justitsminister har hidtil vægret sig ved at ændre det hævdvundne princip, at man kun kan straffes for noget, der er forbudt på gerningsstedet. Men dette princip må vige i en moderne verden, hvor det er blevet naturligt at rejse verden rundt. Vi må sende det signal herfra, at lemlæstelse af småpiger ikke bør finde sted.

Holger Graversen (S):

Så har vi desværre igen et eksempel på, hvordan Venstre populistisk forsøger at fiske billige stemmer på en foretelse, som vi naturligvis alle har en form for afsky for og tager afstand fra. Det ved man godt. Derfor har vi også fra regeringens side gennem oplysning gjort en masse for at forebygge, at det sker, hvor man også indtager de forskellige grupper, hvor der er tradition for denne omskæring.

Venstre har tidligere her i Tinget taget afstand fra, at vi laver særlove. Hvis vi lavede en lov her, ville det være en særlov imod noget, som vi faktisk ikke ved om foregår. Hvis nogle fra Danmark tager til udlandet og får foretaget omskæring, bliver det straffet. Vi har endnu ingen eksempler på, at det er foregået. Hvis det viser sig, at det bliver et problem med den indvandring, vi har, kan vi tage det op, det er klart.

Lene Espersen (KF):

Man kan jo spørge sig selv, om Socialdemokratiets ordfører taler om det lovforslag, der bliver behandlet lige nu, for jeg kan forstå, at han synes, Venstre er populistisk i denne sag. Venstre er rent faktisk overhovedet ikke medforslagsstiller til lovforslaget, og det synes jeg lige, jeg føler trang til at få noteret.

Jeg er meget skuffet over regeringen, og jeg er især skuffet over, at Socialdemokratiet i denne sag åbenbart vil have lemlæstede børn på bordet, før man vil lave konkret lovgivning på området, for vi har jo allerede fået masser af eksempler på, at det her foregår i de indvandrergupper, vi taler om, og derfor synes jeg ikke, det er reelt, når hr. Holger Graversen siger, at man ikke har set eksempler på det; det har vi jo allerede gennemgået én gang under førstebehandling af det her lovforslag.

Jeg vil derfor opfordre regeringen til at følge eksemplet fra Sverige og Norge og lave lovgivning på området.

Vi har desværre stadig væk ikke fået tilstrækkeligt med svar fra de svenske og norske myndigheder, som dokumenterer, at en sådan lovgivning rent faktisk har en præventiv effekt, men man kan selvfølgelig håbe på, at justitsministeren vil tage sagen op til genovervejelse, når han får den dokumentation.

Afslutningsvis vil jeg påpege, at jeg synes, det er meget bekymrende, at den danske regering tager så let på indgåelse af konventioner. Her tænker jeg først og fremmest på FN's konvention om børns rettigheder, hvori der klokkeklart står – og det fremgår også af ministerens svar – at omskæring af små piger rent faktisk er ulovlig, og at man med alle tænkelige midler skal forsøge at forhindre, at det sker.

Og jeg synes, det er ærgerligt, at regeringen nægter at gøre noget ved det, specielt når man tænker på, at over 170 lande allerede har ratificeret konventionen, men altså stiller sig afventende og ikke vil beskytte pigerne, fordi der fortsat er seks lande, der ikke har ratificeret FN's børnekonvention. Det er ganske enkelt for dårligt.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg må sige til den konservative ordfører, at jeg faktisk henvendte mig til Venstres ordfører om den populistiske måde, som hun fremturede på heroppe fra talerstolen.

Men jeg mindes f.eks. stadig væk, at da vi vedtog palæstinenserloven her i Tinget, fordi der var en gruppe, som var kommet i klemme, og vi derfor lavede en særlov, gik både Venstre og De Konservative utrolig hårdt imod, at der nu skulle laves særlove, og hvis man vedtager det her, er det altså også en særlov, for omskæring er allerede forbudt i Danmark, og hvis man f.eks. via et bistandskontor får oplysninger om, at det sker, kan man også straffe de forældre, der tager til udlandet og får det gjort. Det er faktisk strafbart, og det kan straffes efter voldsparagrafferne.

Og så står den konservative ordfører nu og siger, at man har fået masser af beviser, men det har vi andre altså ikke fået!

Og det er også både groft og uanstændigt at stå her og sige, at regeringen ikke gør noget ved det, for vi gør meget ved det. Vi gør masser ud af oplysning, for det er det, vi mener er aller-

mest værd – oplysning og påvirkning gør vi meget ud af, og så længe vi ikke har nogen konkrete beviser på, at det faktisk foregår, vil vi ikke lave nogen særlov.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

Jeg vil bare sige, at hvis det her er en særlov, så er alt, hvor der specifikt bliver peget et emne ud, en særlov, og så er der altså særlove mod knallerttyverier, mod biltyverier og mod alt muligt andet, som man kan tage frem på den måde.

Og jeg var med til at arrangere en konference om det her emne på Christiansborg, hvor vi var meget inde på netop lovgivningen, og hvor en herboende somalier var meget indstillet på, at vi skulle lave en lov for det her område. Men der var altså også nogle, der ligesom hr. Holger Graversen fremførte, at vi jo måtte se en lille smule mere nuanceret på de her ting, men hvor den herboende somaliske kvinde så sagde, at hvis det her havde drejet sig om danske børn, havde vi alle vidst, hvad vi skulle gøre, og det står for mig som hovedoverskrift for det her.

Til sidst vil jeg så lige sige, at jeg også har talt med den tidligere norske justitsminister, Anna Holt, dengang hun endnu var justitsminister, og hun sagde: Vi har den lov, og vi bruger den.

Arne Melchior (CD):

Ordet populistisk faldt for lidt siden. Og nu er det jo vanskeligt at opstille en grænse for, hvornår en udtalelse eller et udtryk går hen og bliver mere populistisk end sagligt, men når fru Lene Espersen taler om, at regeringen og de partier, der i øvrigt stemmer imod dette lovforslag, absolut vil have lemlæstede børn på bordet, så er det altså både populistisk og tarveligt, og jeg er ikke spor bange for at sige, at det også er uanstændigt, for det er der ingen i dette hus eller i noget parti der ønsker, og det er groft fornærmende og burde være diskvalificerende at beskyldte nogen for det.

Der kan ikke tages patent på at ville beskytte små piger, og det er sludder at påstå, at det skulle være en forulempning af FN's konvention om børns behandling, hvis man ikke stemmer for dette lovforslag. Så nemt er det altså ikke at få nobelpriser eller gøre sig fortjent til at komme i den syvende himmel: at komme med et signal, som det også kaldes, om noget, der for længst er en given sag, og som jeg er sikker på at ingen i dette land er i tvivl om er noget, der ikke forekommer, og som – hvis det skulle forekom-

me – er forbudt ifølge loven og vil blive straffet derefter.

At man har fremsat dette lovforslag, er derfor mere en demonstration end noget, der beskytter ét eneste pigebarn, og bevares, det skal man have lov til. Men hvad man ikke skal have lov til, er at overfalde dem, der ikke vil følge trop på det trut i hornet, for så at være børnemishandle-re eller for at ønske, at man skal have lov til at mishandle sine børn, for det er ikke rigtigt.

Og jeg taler på et ret fast grundlag, for denne sag var formentlig første gang til behandling i Folketinget for ca. 20 år siden, nemlig i Det Udenrigspolitiske Nævn – det har jeg vist lov til at sige – inden den første kvindekongress, og dér blev det diskuteret, om Danmark skulle rejse denne sag under den pågældende kvindekongress, og på CD's vegne gik jeg dengang ind for, at det både måtte og skulle vi.

Det blev imidlertid ikke afgørelsen, for et flertal fandt, at hvis andre tog sagen op – dvs. repræsentanter for kvindeorganisationer i landet, hvor sådan noget forekommer – så skulle vi kunne stemme sammen med dem, men vi skulle ikke selv tage sagen op.

Sådan blev udgangen på sagen dengang, og jeg nævner det her for at sige, at CD fra første færd har været opmærksom på, at dette er noget, der ikke bør kunne finde sted, og at der er tale om tortur.

Derfor skal vi ikke finde os i beskyldninger om, at det er noget, vi ønsker eller vil være indstillet på skal kunne tillades. Det modsatte er tilfældet.

Alligevel finder vi denne lovgivning mildt sagt overflødig. Vi behøver jo heller ikke stemme om, hvorvidt det er fredag i dag og solen skinner. Det er noget, alle ved, og alle ved også, at denne såkaldte omskæring af pigebørn og af kvinder i det hele taget er forbudt efter gældende dansk lov. Og så vidt vi ved, finder det altså heller ikke sted, og det er en yderligere dokumentation for, at ingen er i tvivl om, hvordan det forholder sig.

Og som en slags fodnote vil jeg komme ind på noget, som jeg har været inde på tidligere, nemlig at jeg mener, at udtrykket omskæring benyttes fejlagtigt og med urette i denne sammenhæng. Det har nemlig ikke en pind at gøre med og ligner ikke på nogen måde den mandlige omskæring, som visse religioner bruger, og som for øvrigt også bekendere af religioner, der ikke har det som en religionsregel, bruger i stor udstrækning. Der er der tale om en omskæring.

Det, der er tale om i de forhold, vi diskuterer her, er en bortskæring, og det er noget helt andet. Nu har ordet omskæring altså fundet indpas i diskussionerne og samtalerne om det, og så er der nok ikke noget at gøre ved det, men jeg vil blot pege på, hvordan det i virkeligheden forholder sig.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu tre korte bemærkninger til hr. Arne Melchior, først hr. Holger Graversen.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Det tjener vel ikke noget formål at fortsætte med denne pingpong: Min far er stærkere end din far! Men det skal ikke lykkes for de borgerlige politikere her at få det til at se ud, som om det er noget, vi vil forsvare eller holde hånden over, for der gøres faktisk en stor indsats, f.eks. i Sundhedsministeriets regi, hvor netop Somalia involveres i oplysningsarbejdet, og jeg vil fastholde, at det er populistisk, når man vil fremsætte et lovforslag her på baggrund af noget, som man faktisk ikke ved finder sted. Og hvor mange gange skal det understreges, at det er ulovligt i Danmark, og at det ikke må foregå på danske hospitaler.

Og jeg vil blot tilføje som en afsluttende replik, og så vil jeg ikke sige mere om den sag, for jeg tror, man ved, hvor vi står: Hvis det fremover viser sig, at der bliver et problem i Danmark med forældre, der tager til udlandet og får det gjort, så må vi tage det op igen.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

Det, der får mig på talerstolen, er lige netop, at jeg kan afsvinge hr. Holger Graversen den sidste bemærkning endnu en gang, så vi er sikre på, at det er rigtigt.

Det er nemlig rigtigt, at der ikke på nuværende tidspunkt, så vidt jeg ved, er fundet nogen små piger, der er blevet omskåret, mens de har været i Danmark, men derfor er det jo ikke sikkert, at det ikke er sket, og de somaliske grupper, som der netop er taget meget stærk kontakt med gennem det udvalg, som tidligere sundhedsminister Yvonne Herløv Andersen nedsatte, siger jo, at det sker. Og vi ved også, at der er nogle i de grupper, som ikke ønsker at blive undersøgt, og som ikke benytter sundhedspleje osv.

Men jeg har altså fået et tilsagn, som jeg gerne tager imod, og som jeg vil benytte mig af senere.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Arne Melchior sagde for et øjeblik siden, at det lovforslag, som er fremsat her, er en demonstration, og at vi blot forsøger at tage patent på at have nogle holdninger til det her spørgsmål.

Til det må jeg sige: Nej, det er overhovedet ikke tilfældet. Sagen er jo netop, at forslagsstillerne har lyttet til de grupper, som har det her problem inde på livet i det daglige. Det er ikke en idé eller tanke, der er udsprunget hos en politiker på Christiansborg en tilfældig eftermiddag. Det er en idé, som er udsprunget, efter at vi afholdt en konference om emnet i januar 1996, hvor det klart og utvetydigt blev sagt af repræsentanter for de grupper, der har problemet inde på livet, at de vil have, at der skal være noget lovgivning på det her område, og at vi bliver nødt til at tage det alvorligt, for vi gør ikke nok.

Det var det, der var baggrunden for, at vi valgte at tage et initiativ, og derfor er det ikke en tom demonstration, men en opfølgning af et ønske, som først og fremmest kommer fra de somaliske flygtningegrupper.

Og med hensyn til, at hr. Arne Melchior ikke mener, at nogle af de partier, som står bag betækningsudtalelserne, forsøger at skubbe problemet over til hjørnespark, vil jeg gerne have lov til at læse op, hvad Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Centrum-Demokraterne rent faktisk har skrevet i betækningsbidraget. De skriver nemlig: »Flertallet mener fortsat, at oplysning og påvirkning er de bedste midler i forebyggelse af omskæring, men er villigt til senere at overveje lovindgreb, dersom problemet aktualiseres.« Med andre ord afventer man altså lemlæstede børn, før man gider gøre noget ved det!

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Den forbrydelse, man vil ramme med dette lovforslag, er jo af flere, bl.a. af hr. Arne Melchior, betegnet som afskyelig, og det må man jo sige er helt rigtigt.

Men det, jeg vil bede justitsministeren svare på, når han om lidt får ordet, er, om han kan garantere, at den omgåelse af gældende ret, der kan finde sted ved, at man rejser til et land, hvor det er lovligt at foretage den slags indgreb, vil være strafbelagt, for det er jo for at undgå den omgåelse, vi har fremsat det her forslag.

Hr. Holger Graversen siger, at det er i forvejen ulovligt. Ja, vel er det både ulovligt og strafbelagt i Danmark, men kan det rammes efter gældende ret, når man prøver at omgå det ved at rejse til udlandet og lade det ske dér?

Det er mit konkrete spørgsmål til ministeren, og hvis han ikke kan besvare det, må sagen jo tilbage til udvalget, og så må spørgsmålet stilles dér, men hvis han kan besvare det, så venter jeg på dét.

Arne Melchior (CD):

Det er da interessant at høre fru Lene Espersen sige, at hun og de mennesker, som hun er enig med i denne sag, har lyttet til de grupper, det angår.

Deri ligger minsandten den overraskende beskyldning, at vi andre ikke skulle kende disse mennesker, at vi ikke skulle omgås dem, at vi ikke skulle lytte til dem.

Jeg tror nu nok, at behandlingen af udlændinge- og flygtningesager her i Tinget viser, at de partier, der afviser dette forslag, i mindst lige så høj grad kender de grupper og lytter til dem, og efter mine underretninger fra folk, det direkte angår – således som fru Lene Espersen påpeger, at det er der nogle, det specielt gør – er ikke, at det er et ønske hos dem.

Min bebrejdelse går ikke primært ud på, at forslaget er stillet, men på, at nogle af fortalernes for det, bl.a. fru Lene Espersen, påstår, at vi andre ønsker lig på bordet. Det er dét, jeg tillod mig – og det vil jeg da godt stå 100 pct. ved – at stemple som utilstedeligt og uanstændigt.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg har siddet og lyttet til debatten, og jeg har siddet og lyttet med vidt åbne ører til hr. Arne Melchior taler her fra talerstolen. Og der er ét spørgsmål, jeg bliver nødsaget til at stille hr. Arne Melchior. Hr. Arne Melchior gør meget ud af at fortælle, hvor afskyeligt det her er, og hvor meget hr. Arne Melchior kender til problemet og også til de grupper, som ønsker, at der skal indføres et forbud.

Så vil jeg spørge hr. Arne Melchior: Hvad har hr. Arne Melchior imod et sådant lovforslag, der forbyder det, der jo er en afskyelig handling? Hr. Arne Melchior kender grupperne, synspunkterne, er helt enig i de synspunkter, synes, det er forfærdeligt og frygteligt, men alligevel kan hr. Arne Melchior ikke støtte, at det bliver forbudt.

Det er til stor forbavselse for mig, så det må jeg have svar på.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er underligt, at denne debat skal handle om, hvorvidt nogle mener, at det er mere afskyeligt, end andre gør. Der er – og det synes jeg, vi skal fastholde – fuldstændig enighed i det her Folketing om, at det er afskyeligt, det er der fuldstændig enighed om, og derfor vil vi det gerne til livs. Og så går vi frem efter: Hvilke metoder er de bedste, hvis vi skal komme det til livs?

Når vi så har fået råd af de mennesker, som sidder tættest på sagen, om, at den bedste metode er den, vi i øjeblikket forsøger os med, så synes jeg, at det vil være utrolig nedladende, arrogant, hovent, onskabsfuldt og selvhævdende at gå imod det råd, vi dér har fået, og så påstå, at vi kun har fået det råd, fordi de ikke kan tænke selv, de mennesker, og ikke tør snakke med os. Vi har snakket med dem, og de har anbefalet os i hvert fald indtil videre at arbejde efter det system, som vi bruger i øjeblikket, og jeg synes, det er meget ubehageligt at høre folk herinde slå plat på dette, som om de vidste bedre end de mennesker, der sidder tæt på problemet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu må det her altså høre op. Det er, som om den ene ordfører efter den anden nærmest kæmper om at komme med de mest barske udtryk i denne debat. Det er med garanti et Folketing, der sidder her, et enigt Folketing, der synes, at det er en afskyelig forbrydelse, og så er det ganske utroligt, at det ikke også er et Folketing, der kan være enige om, at de regler, der gælder i Danmark, også gælder for udlændinge, der tager ud af landet for at få foretaget denne usmagelige, barbariske forbrydelse, som jeg tror alle er enige i at det er.

Hvad er dog det for en kamp på ord anført af hr. Arne Melchior og suppleret ganske godt af fru Margrete Auken? Det er simpelt hen usmageligt i denne debat at beskyldte nogle for at være populistere eller slå plat på så alvorligt et problem. Det er ganske enkelt usmageligt, og det er endnu mere usmageligt, at det ikke er et enigt Folketing, der kan bakke op om det her forslag. Det er faktisk alvor det her og hverken populisme eller plat.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg føler mig nu ikke som anfører, og jeg vælger som alle andre ordførere selvfølgelig selv mine ord og tager det nøjagtig så alvorligt, som det passer mig, og det gælder os alle 179 herinde.

Men jeg har ellers taget ordet for at svare på det, der bliver spurgt om: Hvorfor jeg ikke vil stemme for et forbud. Jeg synes, jeg begrundede det – måske lidt indirekte. Det er simpelt hen, fordi det er forbudt, og det plejer ikke at være Folketingets vane eller praksis at vedtage love om at forbyde noget, som klart og utvetydigt og for alle bekendt er forbudt.

Hvis man alligevel gjorde noget sådant, ville det nemt få karakter af brod til en bestemt side, af særlov, og det er der ikke brug for. Det er forbudt, vil jeg sige til fru Tove Fergo, og derfor er et nyt forbud totalt overflødigt.

Bruno Jerup (EL):

Ja, at der er nogle, der forsøger at slå plat, og at der er nogle platurer, det er der ingen tvivl om. Spørgsmålet og problemet i denne sammenhæng er, at der er så mange af dem. Én ting er, at der er nogle fra den alleryderste højrefløj, der skal finde nogle populistiske sager at slå sig op på en gang imellem. Det er så, hvad det er; man får altid en klar undertone af, at de ikke kan lide de fremmede, og den skal lige have en ekstra tak en gang imellem.

Det interessante er så, at det lykkes åbenbart at få både De Konservative og åbenbart også dele af Venstre med, men det er da glædeligt at se, at det i hvert fald kun er dele af Venstre, der er med på det platureri.

For sagen er jo, at det er forbudt i Danmark. Sagen er, at det er også forbudt at tage til lande, hvor det er forbudt. Og det, som mange af ordførerne glemmer, er, at i de fleste af de lande, som de refererer til, og som man typisk tager til, hvis man er flygtning eller indvandrer i Danmark, f.eks. fra Afrika, er det allerede forbudt.

Det vil sige: Hvad er der tilbage? Er der nogle eksempler? Findes der ét eneste eksempel på et land, hvor det er tilladt, og hvor en forælder fra Danmark tager hen? Kan man bevise det, eller har man hørt om det, eller er det rent slag i luften?

Det ligner mest et slag i luften, men desværre et slag, som bliver fulgt op af en masse andre, som åbenbart ikke bekymrer sig spor om realiteterne, ikke det mindste om realiteterne, men alene interesserer sig for, om man nu endnu en

gang kan få lov til at sige: Alle de dér fremmede er søreme også nogle forfærdelige nogle.

Sagen er jo, at der i brede kredse blandt indvandrere og flygtninge er en modstand imod det her, og at også de, der vokser op i Danmark, i høj grad er imod det her. Det skal vi selvfølgelig styrke, og det handler bl.a. om at styrke det kulturskift, kan man godt kalde det, som i høj grad sker ved, at de vokser op i et andet land, de vokser op i Danmark. Det skal vi selvfølgelig støtte.

Men det støtter vi ikke ved at putte forældrene hverken 4 eller 8 år i fængsel; det er en fuldstændig absurd tankegang, at det skulle være noget, som kunne ændre den fundamentale kultur, det kulturskift, som skal til, for at man faktisk forstår, at det er en forbrydelse mod pigerne. Det må vi selvfølgelig arbejde på på anden måde.

Og så understreger jeg endnu en gang: Det er forbudt i Danmark, det er forbudt at tage til andre lande, hvor det er forbudt, og så komme tilbage til Danmark. Problemet er både i det ene og andet tilfælde: Hvordan fører man en retssag af den art?

Det tredje problem er: Hvis det nu lykkes for den samlede hob af borgerlige at fremskaffe et eksempel, hvor en forælder er taget til et land, hvor det er tilladt, og kommer hjem med en pige, der er omskåret, hvordan fører man så sådan en retssag? Den kan ikke føres. Det ved man godt, og jeg går også ud fra, at det er grunden til, at fru Birthe Rønn Hornbech holder fingrene væk fra den snavsekasse, I er kommet ind i her, for hun ved godt, at den retssag kan aldrig nogen sinde føres, og derfor er I nogle platurer. Problemet er, at der er så mange af dem.

Tak for ordet.

Anden næstformand (Henning Grove):
Vi bruger ikke de udtryk her!

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Ja, altså jeg har yderligere et spørgsmål til hr. Arne Melchior. Det er jo ganske fornuftigt, det lyder jo fornuftigt. Hvis en ting er forbudt i forvejen, hvorfor så indføre nye forbud? Det er da klart nok, det er der da ingen grund til.

Men så vil jeg spørge hr. Arne Melchior, eller det er måske nærmest justitsministeren, der skal spørges: Hvordan retsforfølger man så forældre i Danmark, der har ladet deres piger omskære i

udlandet? Hvordan foregår det rent konkret? Det kunne det være rart at få svar på.

Så har jeg et spørgsmål til hr. Bruno Jerup, som jo lod sig hidse ganske gevaldigt op. Det er ikke så længe siden, vi havde en anden debat her i Folketinget om forældres revselsesret, og da havde hr. Bruno Jerup jo ikke spor imod at kriminalisere det forhold, at forældre måske i opdragelsesøjemed giver deres børn et lille slag over fingrene eller et rap i bagdelen. Så jeg undrer mig meget over, at hr. Bruno Jerup overhovedet kan stå her og spørge, hvordan man skal gribe ind over for direkte lemlæstelse af små piger.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg synes, det er ærgerligt, at hr. Bruno Jerup blot fortsætter den retorik, som kom fra den socialdemokratiske ordfører, og påstår, at man altså ikke har kendskab til, at det foregår på danske børn. Det bliver jo så bare en gentagelse af, hvad vi diskuterede under første behandling, men jeg føler alligevel trang til at læse et par eksempler op, så hr. Bruno Jerup kan få tilfredsstillt sin nysgerrighed.

Fru Fatuma Ali, som er psykiater ved Distriktspsykiatrisk Center på Vesterbro, somalisk læge, og som jeg tror er meget respekteret i den her sammenhæng, udtaler:

»Jeg hører oftere end tidligere om piger, der sendes til Kenya eller andre lande, hvor omskæring stadig praktiseres. Tit har de ansatte i børnehaven eller en lærer i skolen fornemmelse af, at pigen i sin sommerferie skal af sted, og at formålet med rejsen er omskæring, men de kan intet stille op.«

Hun fortsætter så længere nede, og det er fra Ritzau den 7. januar 1996:

»Jeg forstår godt, hvis politikerne har overset problematikken, fordi somalierne kun har været i landet de sidste fem år. Men jeg håber, at det i fremtiden vil få konsekvenser for forældrene, hvis de får deres døtre omskåret i udlandet. Det er dobbelt moralsk ikke at gribe ind.«

Jeg vil også komme med et andet citat fra Jyllands-Posten. Det er professor Osman, som siger:

»Vi ved, at nogle kvinder foretager omskæring i Danmark. Men da det er ulovligt, har de fleste forældre barnet med til udlandet og får det gjort dér.«

Der er masser af eksempler, kan jeg sige til hr. Bruno Jerup, og jeg synes ikke, at det er reelt at

sige, at man ikke kender til det, for der er eksempler på det i Danmark. Er det navnene, Enhedslisten vil have, før man ønsker at stemme for denne lovgivning?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det har været fremført igen og igen fra de partier, som stemmer imod dette forslag, at det er forbudt i Danmark, og det er også stadig væk forbudt, hvis nogle tager til andre lande, hvor det er forbudt. Det er jo slet ikke det, forslaget drejer sig om.

Det, det drejer sig om, er, at der skal indføres en regel om, at det er forbudt at tage til lande, hvor det er tilladt, hvis man vender tilbage til Danmark med et barn, der er omskåret. Og det skal naturligvis ske efter nøjagtig de samme regler, de samme love, der gælder her i landet, hvis dette forslag bliver vedtaget, hvad det desværre ikke gør. Man skal selvfølgelig straffes efter straffelovens bestemmelser; det må da være logik.

Så skal jeg beklage, at hr. Bruno Jerup fortsatte med at føre sig frem med svulstigheder, sådan som vi har oplevet det før fra denne talerstol.

Og lad mig sige til hr. Arne Melchior, der sagde, at det ikke var muligt at få det her foretaget på noget dansk hospital. Nej, men det er muligt at få det foretaget i Somalia i en eller anden hytte på et lergulv med et barberblad uden omkostninger, når man vender tilbage til Danmark, og det er det, der er så forkasteligt, at et flertal i Folketinget synes, at det fortsat skal tillades.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Jeg ved naturligvis godt, at medvirken er omfattet af selve straffeloven, men her er det altså en selvstændig kriminalisering, man ønsker, af forsøg på omgåelse ved at tage til et land – jeg ved ikke, om det er Iran eller andre lande, om der er nogle steder dér – hvor det ikke er belagt med straf. Man siger så: Ja, vi har været et sted hene, hvor det ikke er strafbart, så vi kan ikke straffes i Danmark. Det mener jeg man kan opnå ved denne lov, hvis den bliver vedtaget, og på den måde kan man altså hindre den form for omgåelse. Det er stadig væk det spørgsmål, jeg gerne vil stille justitsministeren.

Jeg vil gerne sige til hr. Bruno Jerup, at han må forstå, at selv om det er forbudt i ét land, men ikke er det i et eller andet islamisk, eller

hvad det nu kan være for et land, skal man ikke kunne rejse derhen og så bare lade som ingenting. Det her er bestemt alvorlige sager.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Bruno Jerup for en kort bemærkning og høvisk tale.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg er blevet bedt af formanden om at tale høvisk, og det vil jeg forsøge på.

Fru Lene Espersen refererer til en person, vi alle sammen lytter til, nemlig Fatuma Ali, og jeg vil gerne spørge fru Lene Espersen, om den gruppe, Fatuma Ali er en del af, støtter Lene Espersens lovforslag. Jeg kunne godt tænke mig at få et svar på, om hun opfordrer det samlede Folketing til at stemme for det lovforslag, fru Lene Espersen har fundet på.

Til fru Pia Kjærsgaard om, hvorvidt man kan gøre det uden omkostninger. Det er dog fantastisk, at man skal høre sådan noget. Man kan ikke gøre det uden omkostninger, men det, der er problemet, og som åbenbart ikke interesserer forslagsstillerne, er bevisførelsen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Bruno Jerup stillede mig et konkret spørgsmål om, hvad fru Fatuma Ali mener om dette lovforslag. Jeg kan ikke stå her på talerstolen og udtale mig om, hvad fru Fatuma Ali mener om lovforslaget. Det mener jeg ikke jeg er den rette til; det må hr. Bruno Jerup tale med fru Fatuma Ali om.

Men jeg kan referere, hvad fru Fatuma Ali sagde efter den konference, vi havde om omskæring i januar 1996. Da sagde fru Fatuma Ali to ting:

1) Vi skal have en konkret lovgivning, der forbyder omskæring i Danmark, ganske som man har det i Norge og Sverige, for det har en præventiv effekt.

2) Det, jeg lige har læst op, nemlig at vi skal sørge for, at forældre, der tager deres børn til udlandet for at få dem omskåret, bliver straffet.

Det er det, jeg ligesom har at forholde mig til, og andet kan jeg ikke sige til hr. Bruno Jerup om den sag, men jeg vil da opfordre hr. Bruno Jerup til at tale med nogle af de somaliske grupper og høre, om de ønsker en lovgivning på det her område. Det er jeg helt overbevist om at de gør.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er bevisførelsen, man vil hænge det op på. Man har ikke nogen navne. Er det det, vi skal have? Jeg har i øvrigt opfattelsen af, at Enhedslisten og andre partier i Folketinget normalt er imod, at man hænger folk ud ved navns nævnelser her fra talerstolen; det hører vi om i indfødsretssager.

Men det ville måske være rimeligt, hvis de partier, som har fremsat dette forslag, og Dansk Folkeparti er naturligvis medforslagsstiller, læste en række navne op fra Folketingets talerstol. Ville det ændre hr. Bruno Jerups opfattelse? Jeg tror det næppe. Det er blot endnu et svulstigt og upassende argument fra hr. Bruno Jerups side i denne debat.

Vi hører jævnlig fra sundhedsmyndigheder, der er bekymret, fordi de mener, der foregår noget. Derfor skal min opfordring være: Hvis man fortsat observerer noget i en skole, på et hospital eller andre steder, har man kun en eneste ting at gøre, og det er at melde forældrene til politiet og simpelt hen at få det undersøgt til bunds, for ellers tror jeg faktisk aldrig nogen sinde vi kommer det til livs.

Det skal være min opfordring.

Formanden:

Hvis hr. Bruno Jerup ikke har bedt om ordet, så fortsætter fru Pia Kjærsgaard som ordfører, hvis fru Pia Kjærsgaard ønsker det.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal som ordfører såmænd kun gentage, at jeg virkelig synes, det er meget, meget trist, at Folketinget ikke i enighed kunne stå sammen om sådan et lovforslag.

Det glæder mig, må jeg så sige, at det ser ud, som om Venstres folketingsgruppe – jeg ved ikke, om det er minus én, eller hvordan det ser ud med Venstres folketingsgruppe; det får vi konstateret ved tredjebehandlingen – vil stemme for dette lovforslag. Hvis der er nogen, der fortsat modsætter sig det inden for Venstre, synes jeg faktisk, at de også skulle bekende kulør. Jeg synes, det er trist, at Venstre ikke står som medforslagsstiller til dette forslag, men kan den største del af Venstres folketingsgruppe stemme for det, er det kun ganske udmærket.

Dansk Folkeparti fremsatte den 12. marts 1996 et forslag om straf for omskæring af kvinder. Det gjorde vi med den begrundelse, at det er strafbart i Danmark at begå denne forbrydel-

se, hvilket det naturligvis også skal være, og det kan give fængsel i op til 4 år for lemlæstelse. Men det er tilladt for udlændinge, der bor i Danmark at tage tilbage til deres hjemlande og få det foretaget, og så kan de kvit og frit vende tilbage til Danmark. Der sker ingenting, og det er ganske uacceptabelt for det danske samfund.

Her fra talerstolen nedgør man – først og fremmest Socialdemokratiet, synes jeg – egentlig FN's konvention om børns rettigheder. Jeg synes, det er mærkeligt, at det Socialdemokrati, der faktisk bruger mange ord på at fortælle, at vi skal leve op til de internationale konventioner, kan gøre det. I denne sag har Socialdemokratiet ikke gjort meget for, at vi skal gøre det.

Man snakker meget om børneråd, man snakker meget om børneombudsmand, og specielt Socialdemokratiet er utrolig omhyggelig med at omtale børns rettigheder. Men lige netop på det her punkt, som er så fundamentalt, lader man desværre stå til og kommer med ord som populisme, som jeg har en anelse om at den socialdemokratiske ordfører ikke engang rigtig ved hvad betyder. Det er bare sådan et ord, man bruger i flæng, når ikke man rigtig ved, hvad man skal stille op.

Jeg synes ikke, der er nogen enkelt, der skal tage patent på dette forslag; faktisk havde jeg meget gerne set, at rigtig mange havde taget patent på det, så Folketinget kunne have vedtaget det i enstemmighed. Det synes jeg havde været godt, rigtig godt endda.

Andre skandinaviske lande har indført en sådan regel, og for Dansk Folkeparti er det såmænd ligegyldigt, hvad man kalder den. Det afgørende er ikke, om man kalder det en særregel; det afgørende for Dansk Folkeparti er, at det bliver forbudt at rejse ud af landet for at få foretaget denne omskæring og så stadig væk kunne rejse tilbage til Danmark, som om intet var hændt.

Man kan sige, at det, der er sket med dette forslag som med så mange andre forslag, der ikke umiddelbart bliver vedtaget, er, at der er blevet sat mere fokus på problematikken, at der bliver talt mere om det, og jeg kan bestemt kun hilse med tilfredshed, at der også i indvandrergrupper er mange, der synes, det er forkert, som det foregår, og at der er mange, som har kontakt til danske politikere, der mener, at der skal dæmmes op for det her. Efter afslutningen af konferencen på Christiansborg var det efter min mening helt klart, at der var bred enighed om, at Folketinget måtte skride ind. Jeg synes bestemt,

det var det signal, man fik fra konferencen, og det er der overhovedet ikke nogen, der kan sætte spørgsmålstegn ved her i dag.

Dansk Folkeparti beklager, at der ikke er flertal for lovforslaget. Lad os håbe, at der på et senere tidspunkt, når man har fået tænkt sig mere om, vil være et flertal, der bakker det op.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Undskyld, det bliver sidste gang. Men endnu en gang: Det giver jo ingen forskel, om vi gennemfører det her eller ej, for det er klart, at det stadig væk skal bevises. Og hvis det i dag efter gældende regler kan bevises, kan man kort og godt fjerne de børn i henhold til bistandsloven og straffe forældrene yderligere, hvis man synes det. Så det er simpelt hen noget vrøvl, fru Pia Kjærsgaard og andre siger her fra talerstolen.

Jeg vil godt slutte med at sige, at det så i dag er fastslået, at borgerlige partier er villige til at lovgive på baggrund af noget, de gisner om finder sted. Tænk fremover over følgerne af det.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Dette er i mange henseender en meget ubehagelig debat, men det skal da siges helt klart i hvert fald for vores vedkommende, at hvis de mennesker, der arbejder tæt med det, nu efter det arbejde, der pågår, kommer og siger, at vi har brug for en lovgivning, som præciserer det – i lighed med det, vi har oplevet med revselsesretten, hvor det blev stadig tydeligere, at man bad om at få det præciseret med en klar tekst – tager vi da hensyn til det.

Vi vil bare finde den vej i det her, der har den største chance for at få stoppet det forfærdelige, der foregår, og jeg tror i og for sig også, det foregår indimellem, men vi ved jo så lidt om det. Jeg vil bruge den bedste metode til at stoppe lemlæstelserne og ikke den bedste metode, hvis den ikke hjælper, til at føre mig frem for at fremstå som den, der virkelig har gjort en indsats.

Men det er da klart, at hvis de mennesker, der arbejder med det, siger, at nu vil de godt have det, vil jeg da lytte til det.

Erling Oxdam (V):

Jeg havde håbet og ventet, at justitsministeren ville have bedt om ordet for at svare på det spørgsmål, jeg stillede rent konkret.

Formanden:

Hr. Oxdam må komme i privatistgruppen bagefter, for nu er det korte bemærkninger til fru Pia Kjærsgaard.

Erling Oxdam (V):

Kan jeg ikke bare være privatist nu?

Formanden:

Alle private folk plejer at respektere køkulturen.

Erling Oxdam (V):

O.k., jeg venter.

Formanden:

Ja tak. Så er det fru Pia Kjærsgaard, der svarer på de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er bare til hr. Gravversen, og mit spørgsmål er: Mener hr. Gravversen overhovedet ikke, det er noget problem? Mener hr. Gravversen overhovedet ikke, det foregår?

Formanden:

Så går vi over i privatistgruppen. Den første er hr. Erling Oxdam, dernæst fru Tove Fergo og fru Jonna Grønver.

Erling Oxdam (V):

Det var det spørgsmål, jeg stillede til justitsministeren, som jeg på forhånd havde sikret mig endnu ikke havde bedt om ordet.

Så ved justitsministeren, hvad det var, jeg spurgte om, og derfor vil jeg med sindsro afvente, at der kommer et svar på spørgsmålet om, hvorvidt justitsministeren mener, at forældres medvirken til at få det foretaget i et land, hvor det ikke er strafbart, vil være strafbart ifølge gældende ret. Det var det, spørgsmålet gik ud på.

Formanden:

Ministre får ordet, så snart de har bedt om det, og derfor er det justitsministeren nu, men privatisterne er indtegnet.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg troede, vi skulle følge den normale praksis, at ministeren venter med at svare til sidst, men da hr. Oxdam nu har stillet det samme spørgsmål tre eller fire gange her fra Folketingets talerstol i forventning om, at jeg går op og svarer, vil jeg selvfølgelig gerne gøre det.

Lovforslaget fra Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti har to elementer i sig. Det ene element er at lave en selvstændig lovgivning, der fastsætter, at det er strafbart at foretage eller medvirke til omskæring af piger og kvinder.

For den dels vedkommende har vi allerede lovgivning i dag. Omskæring af kvinder er i dag strafbart efter straffelovens § 245, stk. 2, om legemsbeskadigelse. Strafferammen er fængsel i fire år og under skærpende omstændigheder i otte år. Baggrunden for, at regeringen ikke mener, det er nødvendigt at indføre det, som også andre ordførere har kaldt en særlovgivning, er altså, at vi i dag har straffeloven, der indeholder bestemmelser, der gør, at der kan domfældes for omskæring af kvinder: fire års fængsel, under skærpende omstændigheder otte års fængsel.

Så spørger hr. Oxdam, om en dansk statsborger eller en i Danmark hjemmehørende person, der i udlandet foretager eller medvirker til omskæring af piger og kvinder, kan straffes, selv om omskæring ikke er forbudt i det land, hvor indgrebet er foretaget. Det er den anden del af lovforslaget.

Hr. Oxdam har ret i, og det ved hr. Oxdam også, hvis hr. Oxdam havde læst de besvarelser, jeg har overgivet Folketingets Retsudvalg, at vores dobbelte strafbarhedsprincip gør, at hvis man begår en handling, der er strafbar i Danmark, men ikke er strafbar i det land, hvori den begås, og man kommer til Danmark igen, kan man altså ikke domfældes ved en dansk domstol for den handling.

Det er jo det dobbelte strafbarhedsprincip, som jeg tror alle partier i Folketinget har ment er et meget vigtigt princip til beskyttelse af borgerne i ethvert land. Flytter man på et tidspunkt til et andet land, kan man ikke straffes for handlinger begået i det land, man tidligere var i, hvis de ikke er straffbare i det nye land.

Vi kan sammenligne med en aktuel sag fra den danske dagspresse. Amerikanske forældre er en dejlig sommerdag i Nyhavn med deres barn i barnevogn. Barnet sover, og de stiller barnet i barnevognen uden for en restauration i Nyhavn, går ind, spiser et stykke mad, drikker en kop kaffe, og går så ud og kører med deres barn igen. De kommer tilbage til USA, hvor de ville kunne dømmes for den handling, hvis vi ikke holdt fast i dobbeltstrafbarhedsprincippet.

Jeg tror, at den handling overtyder de fleste folketingsmedlemmer om, at et opgør med dob-

beltstrafbarhedsprincippet ikke er noget, man bare sådan med et pennestrøg griber til. Man må gennemtænke det godt, om man f.eks. med hensyn til omskæring af kvinder skal ophæve dobbeltstrafbarhedsprincippet. Det er jo det, der er baggrunden for diskussionen.

Vi har et andet beslutningsforslag fra hr. Bertel Haarder, hvor vi er inde på nøjagtig samme problemstilling, nemlig om sex med børn i udlandet.

Jeg vil sige på regeringens vegne, at det, vi er optaget af i denne sag, er kampen mod omskæring af kvinder. Den mener vi at vi samtidig med fastholdelse af dobbeltstrafbarhedsprincippet kan kæmpe imod med f.eks. oplysningskampagner, som jo altså også er sat i gang under Sundhedsministeriet, hvor en arbejdsgruppe har arbejdet med involvering af de pågældende etniske grupper i vores samfund, der i deres hjemlande har som en del af deres kultur, at pigebørn omskæres.

Det er regeringens opfattelse, at det arbejde, der nu er sat i gang under Sundhedsministeriet, vil vi følge nøje, og at vi vil involvere de pågældende etniske grupper for at påvirke den kultur, de kommer fra, til at stoppe med det her. Alle Folketingets medlemmer er jo enige om, at vi gerne med alle midler vil det her til livs, men om vi løser problemet med en ophævelse af det dobbelte strafbarhedsprincip er spørgsmålet.

Regeringen vil altså nu følge det her arbejde meget tæt. Vi vil også gerne over for Folketinget redegøre for resultatet af det arbejde, og om vi kommer videre. Men jeg vil godt meddele, at det dobbelte strafbarhedsprincip kommer på prøve i denne sag såvel som i den sag, der er rejst af hr. Bertel Haarder, ligesom mine holdninger og også regeringens opfattelse kommer på prøve.

Vi må se i øjnene, at det vigtigste her er at få gjort op med omskæring af børn og kvinder, at det går på det holdningsmæssige, og at det måske ved at involvere dem i et opgør med deres egen kulturbaggrund.

Svaret til hr. Oxdam er altså: Der findes mulighed for omgåelse af de bestemmelser, vi har i den danske straffelov, ifølge hvilken det altså er strafbart at foretage omskæring af kvinder i Danmark, men hvis man får det foretaget i et land, hvor det ikke er strafbart, har vi ingen mulighed for at straffe det i Danmark.

Tove Fergo (V):

Jeg vil da godt takke justitsministeren for svaret, der var tankevækkende og interessant. Det rejser så nye spørgsmål, og jeg kan ikke lade være med at spørge justitsministeren: Hvis nu et forældrepar mener, det er rigtigt og det ligger i deres kulturelle livssyn, at børn skal have en læsterlig gang tæsk en gang imellem, og de så tager ned til et land, hvor det er lovligt at give sit barn en ordentlig endefuld, og de kommer tilbage til Danmark med deres barn, der er slået blå, gul og grøn, hvilket opdages i skolen ved badningen efter gymnastik i skolen, og sagen bliver indberettet til de sociale myndigheder, forstår jeg, at man ikke kan gribe ind over for de forældre? Man kan altså ikke tillade sig at fjerne barnet fra dem og straffe forældrene efter voldsparagraffen.

Det må jeg gå ud fra, for vi er jo enige om her i Folketinget, at omskærelse af små piger er vold mod barnet. Jeg spørger justitsministeren: Hvordan er det med lighedsprincippet?

Jonna Grønver (V):

Det var fru Margrete Auken, der fik mig til at gå på talerstolen, for fru Margrete Auken efterlyste, at der skulle være et krav om en sådan lov. Som hun sagde: »Lad os da få det på bordet.«

Den konference, der blev afholdt i januar 1996, blev netop indkaldt for at belyse et problem, som mange herboende udlændinge mente der var, og det var på den baggrund, vi fik drøftelsen. Der blev sendt nogle klare signaler fra den konference. Det første var: Information, information, information, og det mener jeg den tidligere sundhedsminister tog sig af ved at nedsætte et udvalg, og den del er måske nok den vigtigste.

Det næste var: Gør det ulovligt. Det var et klart signal til os, og det er det, vi har taget fat i og nu fremlægger i salen.

Verden er altså anderledes, og jeg er meget spændt på at komme til at læse justitsministerens tale for at se, hvad det egentlig var, der blev lovet, hvis der blev lovet noget.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil også gerne takke justitsministeren for den imødekommelse, som jeg fornemmede justitsministeren kom med, og ikke mindst løftet om, at man vil komme med en redegørelse, så vi ligesom kan få en fornemmelse af, hvor regeringen bevæger sig hen på dette område.

Jeg synes også, det var godt at få præciseret af justitsministeren, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Holger Graversen, var ude på glatis, da han her fra talerstolen sådan helt nonchalant sagde, at det naturligvis var strafbart, hvis man tog til udlandet og fik sit barn omskåret. Vi har nu fået klart præciseret af justitsministeren, at der i dag er et hul i lovgivningen.

Den dobbelte strafbarhed gør sig gældende, og derfor har vi altså den situation, at forældre kan tage til visse lande – der er 6 lande, der ikke har ratificeret FN's konvention om børns rettigheder – og hvis barnet kommer tilbage og er blevet lemlæstet på den grusomme måde, vil regeringen intet foretage sig.

187 lande har ratificeret FN's konvention om børns rettigheder. Jeg vil gerne have ministerens forsikring om, at når et land har ratificeret den FN-konvention, som skal beskytte børnene, har vi også sikkerhed for, at vi retsforfølger forældre, der tager til et sådant land og får omskåret deres barn.

Erling Oxdam (V):

Jeg siger tak til justitsministeren for svaret, og vi fik jo altså at vide, at der på dette område er et hul i loven. Loven kan omgås, og man kan være straffri, hvis man tager til et land, hvor det ikke er strafbart at få foretaget den slags. Det er det hul, jeg forstår, at forslagsstillerne vil have stoppet, og det mener jeg kan lade sig gøre, selv om det måske strider mod visse principper.

Somme tider er det på tide, at nogle hævdevundne principper bliver brudt, hvis der er rimelig grund til det. Det, der er tale om her, er nemlig ikke selve handlingen, selv om man meget ofte har hørt om, at forældrene står og holder i barnet, medens den grufulde handling finder sted, men det er beslutningen om, at det overhovedet skal gøres. I den forbindelse er det lige meget, om det foregår i et land, hvor det er straffrit, om det foregår i Danmark eller hvor som helst. Det er beslutningen om denne handling, der skal kriminaliseres, og jeg vil da spørge forslagsstillerne, om ikke der alligevel var grund til at få lovforslaget tilbage i Retsudvalget, inden man går til tredje behandling. Det kan jeg jo ikke foreslå.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg opfattede også justitsministerens svar som i hvert fald lidt af en imødekommelse. Jeg håber, det er ærligt ment, og det tror jeg egentlig det er.

Men jeg tror ikke, ministeren – og jeg må rettes, hvis det, jeg siger, er forkert – kom med noget tidspunkt for, hvornår vi ville få en redegørelse. Er der et eller andet tidsrum, inden for hvilket ministeren kan love Folketinget, Retsudvalget og forslagsstillerne, at han vender tilbage med en redegørelse om det her alvorlige problem?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det står naturligvis Folketinget frit for at stille en forespørgsel og deri få en redegørelse, og man kan også ifølge forretningsordenen begære en redegørelse fra ministeren.

Jeg vil foranledige, at denne debat, hvori mange ordførere og mange partier har engageret sig, i den kommende folketingssamling følges op af en redegørelse. I et samarbejde med de øvrige involverede ministerier og ministre kan det ønske, flere ordførere har givet udtryk for, på den måde imødekommes, nemlig at få effekten og vurderingen af både de internationale aspekter og muligheder for at påvirke denne sag videre i internationale fora og selvfølgelig også det spørgsmål, der knytter sig til det dobbelte strafbarhedsprincip, belyst.

Lene Espersen (KF):

Efter at have lyttet til debatten i dag mener jeg, det er på sin plads at bede om, at lovforslaget kommer tilbage til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, så vi kan få uddybet nogle af de ting, vi har drøftet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 192: Forslag til lov om indgåelse af protokol om ændring af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 12/3 97. Første behandling 19/3 97. Betænkning 30/4 97).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget om en ny affattelse af § 2 forkastedes, idet 39 stemte for, 61 imod.

§§ 2-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 211: Forslag til lov om ændring af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Kongeriget Danmark og Det Schweiziske Forbund.

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 2/4 97. Første behandling 10/4 97. Betænkning 7/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Ændret skattekontrollovstillæg for selvangivelser, der afleveres for sent).

Af Jes Lunde (SF) og Steen Gade (SF).
(Fremsat 20/3 97. Første behandling 10/4 97. Betænkning 30/4 97. 1 ændringsforslag af skatteministeren (Carsten Koch) 14/5 97).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var det stillet 1 ændringsforslag af skatteministeren.

Formanden:

Skatteministeren har oplyst, at han ønsker at tage det af ham som nr. 2 i udvalgets betænkning stillede ændringsforslag tilbage. Ønsker nogen at optage dette forslag? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.